

aangevallen, met een scherp mes een wonde aan het hoofd toegebracht had en toen ijlings op de vlucht gegaan was. Dit voorval deed Hausers weldoeners besluiten hem naar Ansbach te zenden, doch de zaak werd er niet beter op. Meermalen vond Hauser voor zijn deur een briefje, waarin een onbekende hem uitnoodigde op een bepaalde plaats te komen ten einde daar mededeelingen aangaande zijne geboorte en zijne ouders te hooren.

Telkenmale was hij naar de aangewezen plaats gegaan, doch altijd te vergeefs en men had hem reeds gewaarschuwd aan die oproeping geen gevolg te geven, daar hem wellicht een groot gevaar boven het hoofd hing. Doch de begeerte iets aangaande zijn raadselachtige geschiedenis te vernemen, was te sterk dan dat hij naar die raadgeving zou hebben kunnen luisteren, en zoo begaf hij zich den 14den December 1833 op hernieuwd verzoek naar den eenzamen slot-tuin van Ansbach. 's Middags te 5 uren kwam hij bloedend van daar terug, met een doodelijke wonde in de borst, terwijl hij zich niet dan met de grootste moeite voort-sleepte. Een onbekende, een man, met een langen zwarten baard, zoo verhaalde hij, had hem met een dolk aangevallen en zich toen weder snel uit de voeten gemaakt. Na een lijden van weinige dagen was Kaspar Hauser een lijk. Op de plaats, waar de vreeselijke misdaad gepleegd was, zoo verklaarde Hauser, had hij een zijden beursje verloren, waarin zich het briefje bevond, dat hij dien middag weder voor zijn deur gevonden had. Men zocht en vond het beursje, doch in plaats van het bewuste briefje vond men er een van den volgenden inhoud: „Kaspar Hauser zal u heel goed weten te zeggen, vanwaar ik kom en wie ik ben. Om hem echter deze moeite te besparen, zal ik het u zelf zeggen: ik kom van de Beiersche grens ik zal u ook mijn naam zeggen: M. F. O.”

Velen meenen, dat de misdaad geweten moet worden aan hooggeplaatste familiën, van wie ze uitging, doch dat vermoeden heeft zich nooit bevestigd. Anderen zien in Kaspar Hauser den ontvoerden wettigen zoon van Napoleon, weder anderen beschouwen hem als diens onwettigen zoon, waarvan men zich op deze wijze heeft ontdaan. Doch voor

geen enkele van die beweringen is eenig bewijs te vinden; de geschiedenis van Kaspar Hauser is en blijft een ontzettend geheim.

OP HET IJS.

(Bij de plaat.)

Er is zeker geen land op de wereld, waar de bewoners zooveel gebruik van het ijs maken, als het onze.

In de provincie Friesland is het zelfs een schande om niet te kunnen schaatsen rijden. De onderwijzers geven de lieve jeugd vacantie, om zich in het schaatsen-rijden te kunnen oefenen.

De vele vaarten, die deze provincie doorsnijden en de verschillende steden en dorpen met elkaar in verbinding stellen, geven aan de schaatsenrijders bij harde vorst, gelegenheid, om verre bezoeken bij familieleden en kennissen af te leggen.

Men vertelt, dat goede rijders onder de Friezen en ook onder de Friezinnen in staat zijn op hun schaatsen de elf steden hunner provincie op één dag een bezoek te brengen.

De Friezen zijn de bekwaamste en hardste rijders en zijn zelfs reeds een paar maal uitgenoodigd, om zich met de Engelsche in een wedstrijd te meten, doch telkens heeft de dooi de om den voorrang dingenden gescheiden en is het pleit, wie de beste rijders zijn, nog niet beslist.

Dat er in ons land bij strenge winters, altijd veel ijs is geweest, bewijzen de uitgestrekte meren, grachten, kanalen, sloten, rivieren, enz. want in onze geschiedenis leest men zeer dikwijls van harde winters.

Ook een aantal spreekwoorden, alle aan het ijs ontleend, kunnen hiervoor als bewijs dienen, bijv.:

Als de oude wijven op 't ijs komen, begint het te dooien.

Als 't water zakt, kraakt het ijs.

Kinderen Abrams durven zich niet op zwak ijs wagen.

Wie op het ijs danst, glibbert.

Wie op 't ijs niet vallen wil, blijve op het land.

Een oud man is een nacht ijs.

OP HET IJS.

Als het den ezel welgaat, dan danst hij op 't ijs en breekt de pooten.

Die haardstede is niet suffissant, zei Leendert en hij stookte een vuurtje op het ijs.

Die naar de oogen ziet, timmert op ijs van één nacht.

Het ijs is bedriegelijk.

Er zijn balken onder 't ijs, want er loopen joden op.

Het viel mij als ijs op 't lijf.

Hij staat op glad ijs.

Hij zal zijne moeder gauw op het nachtijs hebben.

Hij danst als een kalf op het ijs.

Het is geen ijs van een nacht.

Hij komt onbeslagen ten ijs.

Hij loopt als een kat, die men met no-tendoppen onder de pooten op het ijs heeft gezet.

Hij schiet het grondijs.

Ijs en sneeuw smelt mettertijd, zoo ook, wat ons steekt en snijdt.

Een kasteel op 't ijs bouwen.

Laat ieder de sneeuw voor zijn eigen deur keeren en zich niet aan den ijskegel van zijns buurmans dak stooten.

Iemand op 't ijs leiden.

Op 't ijs kent men 's lands wijs.

Op oud ijs vriest het licht weder.

Sneeuw op slik, geeft ijs dun of dik.

Met St. Juttemis als de kalveren op 't ijs dansen.

Op het ijs is het niet goed gaan, want het heeft geen balken.

Hij is een zot, die op broos ijs timmert.

Hij zoekt heet water onder koud ijs.

Het is echter zeer jammer, dat het volgende spreekwoord ook wel eens door eigen schuld bewaarheid wordt: Er is geen ijs of het kost menschen vleesch.

MIJN ZOLDERKAMERTJE.

De gansche week zie ik met verlangen uit en verheug mij reeds bij voorbaat in de eenzame Zondagmiddaguren op mijn kamertje. Zij zijn mij niet alleen een uitspanning geweest, maar ook tot grooten zegen geworden en dat heb ik hoofdzake-lijk te danken aan het venster boven in

den schuinen dakmuur van mijn kamer. Het ging toe als volgt:

Om het noodige licht te hebben tot schrijven en lezen schoof ik de kleine tafel op drie pooten en het zitbankje onder het dakvenster. Op die manier kreeg ik een vallicht en als ik dan van mijne bezigheid eens opzag, zag ik juist ten hemel op, van de aarde zag ik niets. Dat gaf mij te denken en voor en na bracht ik ook nog andere zaken behalve schrijfmap en boek in het licht van boven, ja, ik werd er eindelijk aan gewend om alles wat mij voorkwam, in dat „Licht van Boven” te bezien. Dat heeft mij veel leed gespaard, en mij menige erge nadeel gemakkelijk doen verduren.

Ik wensch alle jonge meisjes, die, evenals ik in haar slaapkamertje slechts door een klein dakvenster licht ontvangen, daarom een gelijken zegen toe!

Mijn zolderkamertje, hoe eenvoudig het ook was gemeubeleerd, werd door mij toch altoos net en zindelijk gehouden. Mijn vader was gewoon te zeggen: „uit deslaap-kamer van een jong meisje kan men haar inborst leeren kennen. Ligt in de kamer alles verward en onordelijk door elkander, dan wordt gewoonlijk in haar hart ook niet de rechte orde gevonden. Al wie wan-orde en onreinheid rondom zich kan dulden, dien zijn beiden ook innerlijk niet vreemd.”

Verder leerde mijn vader mijne oudste zuster en mij onze slaapkamer te beschouwen als ons bijzonder heiligdom. Hij zeide: „uw slaapkamer moet uw heiligdom zijn. want daar zijt gij priesteressen, daar leest gij voor uzelve Gods woord, daar oefent gij in het gebed gemeenschap met uwen Heer en Heiland. Gods woord en uw gebed heilige de plaats; wacht er u alzo voor, dat gij dit heiligdom ooit door on-reine, zondige gedachten zoudt ontwijden! Legt gij u daar aan den avond in den naam uws Heeren ter ruste, dan kunt gij veilig slapen, want dan waken de Engelen Gods over u en houden al, wat u schaden kan, ook zondige en verschrikkelijke droo-men, verre van u.”

Deze les mijns vaders is mij diep in het hart geprent en nog heden dank ik hem er voor; want zij is mij een zegenrijk ge-